

private grundejere havde haft mulighed for at hensætte de beløb, der svarede til en normal vedligeholdelse af ejendommen, og indregne dem i huslejen. Det er jo her, miseren ligger. Det har der ikke været.

Der har været regulering på det her område siden Anden Verdenskrig. Vi har et efterslæb, som gør, at vi i dag må poste milliarder af kroner ned på steder, hvor de burde have været unødvendige. Det kan vi bare se i øjnene, sådan er det.

Hvis man ser lidt historisk tilbage på det, så er det jo sådan, at da man startede i slutningen af 1950'erne med den første saneringslov, drejede det sig jo om, at man skulle komme sundhedsfarlige ejendomme til livs. Man skulle fjerne korridorlejligheder og ren slum med fælles toiletter i gårdene og meget andet, hvor børn røg ud og ind af hospitalerne.

Det blev afløst, så vidt jeg husker i midten af 1970'erne, af saneringsloven, der dengang havde som formål, at det nu skulle være installationsmanglerne, man skulle til livs. Det var de manglende toiletter – egne toiletter, det var en menneskeret. Det var spørgsmålet om centralvarme. Det var spørgsmålet om brandsikring. Det var spørgsmålet om badeværelse.

I 1996 handler det om noget helt andet. Det er lige før, man skal ud på fantasiens mark for at finde formål at putte pengene i. Vi taler ikke længere særlig meget om installationsmangler. Vi ved, der er 200.000 lejligheder, der har det. Alligevel finder man, at med den offentlige økonomi, vi har, så har vi råd til at lave en lov, som giver ret til at byforny 25-årige lejligheder.

Når man spekulerer på, at almindelige real-kreditlån er givet med 30 års løbetid ud fra en forventning om, at der var sikkerhed i det pant, man havde, og når man samtidig tager i betragtning, at dette Folketing den ene gang efter den anden har udvidet løbetiderne for specielt den almennyttige boligsektor, så vi, så vidt jeg ved, er helt oppe på 50 år, må man jo gå ud fra, at når man forelagde og vedtog de lovforslag, så var det, fordi man gik ud fra, at levetiden for det byggeri var minimum 50 år.

Hvis man går ind og ser på skattereglerne for levetidsbestemmelser, så vil man også finde, at det er ganske i misforhold til det, man i øvrigt har af mening om levetid, for hvad er begrundelsen for, at mange grundejere i dag venter på et kommunalt påbud i stedet for at lave den løbende vedligeholdelse? Det er jo, at man i skattereglerne har nogle levetider, som er fuld-

stændig og aldeles tåbelige og urimelige, og som ingen kan leve op til.

Så er borgere jo ikke anderledes end andre mennesker, og det, man så får ud af det, er, at man byforny i stedet for at vedligeholde. Det vil sige, at man skaber en lovgivning, som fremmer det her system. Det er så tåbeligt, at man ikke alene skulle have skolepengene tilbage, man skulle også have fuld erstatning. Men det har man skullet mange gange, og det forhindrer som regel ikke, at man gentager fiaskoerne.

Når jeg læser det her lovforslag til byfornyelse, så er det, jeg får ud af det som hovedsagens, at nu skal vi finde en ny måde at få nogle offentlige penge ind i den almennyttige boligsektor på.

Og nu skal vi sikre, at de, der hele tiden har haft ret til at få en balanceløse opkrævet usanset det lejedes værdi – som gav dem ret til at opkræve det, der var nødvendigt for at vedligeholde deres bygning, så den var fuldt vedligeholdt og helt up to date altid; den ret har de haft, man har ikke engang kunnet gå til noget huslejenævn, det var kun dem selv, der bestemte – nu får fri trækingsret på statskassen for byggerier, som er 25 år, hvis de har undladt og forsømt deres vedligeholdelsespligt.

Det var jo et synspunkt, som man kunne forstå ville være groet i hr. Albrechtsens have. Jeg ville også blive populær som boligforeningsformand, hvis jeg kom hjem og præsenterede det her i min bestyrelse. Men at den socialdemokratiske, ansvarlige regering med de økonomiske problemer, der findes i samfundet, præsenterer det her og forventer at blive gjort til helte på det, forstår jeg simpelt hen ikke – og at man så samtidigt går hen og fortæller os og den undrende danske befolkning, at nu tager man jo fat på en masse af de problemer, der har været.

Jeg hørte godt den konservative ordfører takke boligministeren for, at man da nu i det mindste havde gjort noget ved kommunernes råderet. Det bliver virkelig spændende, når ministeren nu skal til at fortælle os de rigtige konsekvenser af den paragraf. Det er status quo, så det basker. Der er ingen stramning i den paragraf whatsoever.

Det var op til kommunen at bestemme, det er det stadig væk. Den private grundejer, det så går ud over, kan gå i retten, og så kan han vinde over kommunen, men så er ejendommen revet ned, og så er den overgivet til det almennyttige boligselskab, men det er jo også formålet med det her.